

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๖
ศาสนาเวลานี้แทบจะไม่มีเหลือ

วันนี้จะให้โอนที่โรงพยาบาลศรีเชียงใหม่ ให้โอนวันนี้เลย ที่แรกว่าประมาณ ๓ ไร่ เราก็ให้ ๓ ล้าน ที่นี้ฟังว่าประมาณ ๔ ไร่ เราก็เลยบอกเมื่อวานนี้ว่าให้ ๔ ล้าน ให้ขยายออกไปบ้าง ๔ ไร่ที่กว้างพอสมควร เข้าไปคืบแคบจนจะหายใจไม่ได้ โรงพยาบาลศรีเชียงใหม่ะ ของเดิมของเขา ๙ ไร่ ที่นี้เราให้เพิ่มเข้าอีก ๔ ไร่ มันก็มีเท่านั้น ที่ว่าอีก ๒ ไร่ มันก็เกี่ยวกับเสาไฟเสาอะไรที่เขาทำสัญญากันก็ปีก็เดือน เรบอกเราไม่เข้ายุ่งด้วย เราจะเอาที่บริสุทธิ์เรียบร้อยทีเดียวเลย มี ๔ ไร่เราก็เอาหมดเลย ให้เขาไร่ละ ๑ ล้าน เขาไม่เอานะ เขาไม่บอกราคาราคา นอกนั้นเขายังจะไม่เอา บอก ไม่ได้ว่าจ้าง บังคับเอาเลย ที่แรกจะให้ ๓ ล้าน พอเมื่อวานเอานี้มากางว่าประมาณ ๔ ไร่ เราก็ให้ ๔ ล้านเลย เพราะฉะนั้นวันนี้จึงจะให้ไปโอนให้เสร็จเรียบร้อย

โรงพยาบาลนี้เราช่วยหลายแบบมากนะ อย่างนี้ละที่ซื้อที่ขยายให้ มีเยอะนะ บางแห่งซื้อให้หมดเลย ที่ให้เป็นโรงพยาบาลหมด เป็นแต่เพียงว่าเราไม่มีวัดถุก่อสร้าง เรามีแต่ที่ดิน เราจะซื้อให้ ถ้ามีเครื่องก่อสร้างวัดถุก่อสร้างเราก็จะซื้อให้ ทางโน้นเขาก็รับรองเลย ขอรทางรัฐบาลแน่ใจว่าจะได้ เอ้า ถ้าอย่างนั้นก็ซื้อให้เลย นี่ซื้อให้หมด อันนี้ก็โรงพยาบาลอำเภอฝาง จังหวัดขอนแก่น ไร่ พอเข้าไปแล้วเหมือนเข้าไปในครัว ดูว่าอันนั้นก็ ๔ ไร่ เหมือนเข้าไปในห้องครัว มองเข้าไปในห้องเห็นเอาผ้าคลุมไว้แล้วมีอะไรโผล่ขึ้นมา มองดูก็คือเอกชเรย์นั่นแหละ แล้วนั่นอะไรที่ผ้าคลุมไว้นั้น ถ้าเป็นคนก็เรียกว่าคนตาย เอาผ้าคลุมไว้ อันนี้เครื่องมือไม่ใช่เครื่องมือตายหรือ ใช่แล้ว แล้วอะไรละ เอกชเรย์ มันใช้ไม่ได้แล้ว อันนี้ปั๊บน้ำให้เลยเทียวนะ ไม่ต้องเปิด ดูรอบๆ ก็รู้ เพราะฉะนั้นเราถึงถามทันที เขาก็ตอบว่า มันเสียแล้ว อันนี้ให้ปั๊บน้ำเลย เอกชเรย์เครื่องหนึ่ง

จากนั้นก็พูดถึงเรื่องที่เราเรื่องฐาน เขาบอกว่ามี ๙ ไร่ อู๊ย แคบนิดเดียว อำเภอฝางนี้เป็นอำเภอใหญ่พอสมควร ซึ่งควรจะได้โรงพยาบาลมีเนื้อที่กว้างกว่านี้ มันจำเป็นอยู่อย่างนี้หรือ ได้ถามถึงเรื่องสถานที่ที่จะมีคนขายที่ไหนๆ เขาบอกว่ามี ก็เลยติดตามไปดู พอดีที่ตรงนั้นบริเวณดูเหมือนประมาณ ๒๕ ไร่ เป็นเนินสูง เป็นโรงพยาบาลได้หมดเลย เราก็ซื้อหมดเลย ยกไปเลย แต่โรงพยาบาลเก่าอาจจะเป็นอนามัยหรือสาธารณสุขอะไรก็ไม่รู้แหละ อย่างนี้จะช่วยทางโรงพยาบาลหลายแห่ง ทางวชิรภูมิก็ตัดครึ่งให้เลย ซื้อให้หมดเลย

เพราะที่มันแทงเข้ามาที่มันไม่งามตา เราก็ถามว่าเป็นที่ของใคร ติดต่อเขา เขาบอกไม่ขาย เลยปิดทาง เขาไม่ขาย ที่เขาขายก็เอาหมดเลย แบ่งได้ครึ่งหนึ่งกับโรงพยาบาล อย่างนั้นจะ ช่วยไปทุกแห่งทุกหน

ไม่ช่วยกันไม่ได้มนุษย์อยู่ร่วมกัน ใครอย่าเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้อย่างเดียว ไม่เห็น แก่หัวใจคนอื่นซึ่งอยู่ร่วมกันนี้ มีหัวใจด้วยกันทั้งนั้น แม้แต่สัตว์ในบ้านของเราเขาก็มีหัวใจ อาศัยพึ่งเจ้าของ มนุษย์อยู่ร่วมกันก็ต้องพึ่งกัน ไม่เห็นแก่ได้แก่เอาอย่างเดียว ต้องเห็นแก่ ใจ คนเรามีความสุขอยู่ที่จิตใจนะ วัตถุเงินทองข้าวของมีมากมีน้อยนั้น ไม่ได้อำนวยความสะดวก ให้โดยตรงนะ ต้องจิตใจเป็นผู้บงการเสียสละ เาหนีไปทำประโยชน์อะไรๆ บงการ ไปก็เกิดประโยชน์ ออกจากจิตใจ เพราะฉะนั้นใจจึงต้องได้รับการอบรม ไม่อบรมไม่รู้จักริธี ปฏิบัติตัวเองต่อสิ่งทั้งหลาย มันก็บกพร่องเรื่อย ๆ ไป

มนุษย์อยู่ร่วมกันขอให้เห็นอกเห็นใจกัน เฉพาะอย่างยิ่งพี่น้องชาวไทยเรา คือการ เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ถือเป็นชาติ เฉพาะอย่างยิ่งว่าเป็นชาติเดียวกันด้วยแล้ว ก็ เหมือนอวัยวะเดียวกัน ครอบครัวยุติเดียวกัน แล้วต่างคนต่างเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน มีความเฉลี่ยเผื่อแผ่ทั่วถึงกันตามสถานที่ต่างๆ ไม่เป็นคนคับแคบตีบตัน ทั่วๆ ที่มนุษย์เรานี้ เป็นสัตว์สี่ขาลาดอยู่คนเดียวไม่ได้ ต้องอาศัยเพื่อนฝูง แม้ที่สุดไม่มีอะไรเป็นที่อาศัยก็ต้อง เล่นกับไอ้ตูบ เอาไอ้ตูบมาเลี้ยงไว้ มันอยู่คนเดียวไม่ได้ เมื่ออยู่กับหมู่กับเพื่อนกับฝูง ก็ควร เห็นคุณค่าของเพื่อนฝูง และเห็นโทษแห่งความขี้ลาดของตน แล้วคนเราก็เฉลี่ยเผื่อแผ่กัน ได้ อยู่ไหน กว้างแคบขนาดไหนเถอะนะ ถ้าต่างคนต่างมีจิตใจต่อกันแล้ว เหมือน ครอบครัวยุติเดียวกันแล้ว กว้างแคบขนาดไหนแน่นหนามั่นคงมากที่สุด ไม่มีครอบครัวไหนที่ จะมีความแน่นหนามั่นคงยิ่งกว่าครอบครัวที่มีความปรองดองสามัคคี เป็นธรรมต่อกัน แล้วขยายออกทั่วประเทศเขตแดน ต่างคนต่างมีธรรมนำไปปฏิบัติ แล้วจะประสานกันเข้า ให้มีความแน่นหนามั่นคง

เช่นอย่างชาติไทยของเรา ถ้าปฏิบัติตามธรรมของพระพุทธเจ้าแล้ว จะเป็นชาติที่ แน่นหนามั่นคงสงบร่มเย็น ไปไหนไปได้ทั้งนั้น เพราะใจเขาใจเรามีธรรมเหมือนกัน ไม่อด ตาย สำคัญตรงนั้นนะ สำคัญที่หัวใจ ที่จะประสานกันนี้ออกจากหัวใจ ถ้าใจคับแคบมันก็คิด มันขวาง ถ้าใจกว้างขวางแล้วเบิกออกไป ประสานกันไป ให้พากันจำคำนี้เอาไว้ คำว่าความ สามัคคี ความพร้อมเพรียงกันนี้ พระพุทธเจ้าแสดงไว้มากที่สุดทีเดียว สำคัญที่น้ำใจ เราอยู่ ด้วยกันให้น้ำใจนะ อย่าอยู่ด้วยกันเพียงร่างเฉยๆ ไม่ค่อยมีรสมีชาติ จืดชืดนะ ให้อยู่ ด้วยกันด้วยความมีน้ำใจต่อกันแล้วชุ่มเย็น มีรสมีชาติทั่วถึงกันหมด จำให้ตึนะคำนี้

อย่าไปคิดดูถูกเหยียดหยามคนนั้นคนนี้ยิ่งกว่าดูตัวเอง ที่มันคิดแสบออกไปนั้นมันผิดแล้วนะนั่น ให้ดูตัวนี้ ว่าคนนั้นไม่ดี คนนี้ไม่ดี แล้วกระจายออกไปก็มีแต่คนไม่ดี ๆ หมดตลอดทั่วประเทศไทยเลยมีแต่คนไม่ดีหมด ก็หมายความว่าคนดีคือเราคนเดียว เมื่อเวลาธรรมจับเข้าไปปั๊บ ก็เราคนเดียวเท่านั้นทำโลกให้เลอะเทอะสกปรกอยู่เวลานี้ คือคนที่ เป็น ฟืนเป็นไฟ ไปที่ไหนเผาไหม้ไปที่นั่น ไปที่ไหนหาความเป็นสิริมงคลจากตัวเอง เฉลี่ยเผื่อแผ่ออกเพื่อนฝูงไม่ได้ มีแต่ฟืนแต่ไฟเผาไหม้ไปหมด ใครไม่อยากคบค้าสมาคม คนนั้นก็ เป็นคน เขาเรียกว่า รกโลก ลงเป็นคนมีจิตใจกว้างขวาง โลกจะกว้างขวาง ไปที่ไหน กว้างขวางหมด

ไปทั่วเมืองไทยไปเกาะไม่อดตายคนเรา ถ้ามีธรรมในใจด้วยกันแล้ว ไปที่ไหนฟัง กันได้หมดเลยเทียว นี่ธรรมในใจ ถ้าไม่มีธรรมเสียอย่างเดียว แม้แต่ครอบครัววงศ์สกุลเดียวกันก็เข้ากันไม่ติด ตระหนี่ถี่เหนียว ต่างคนต่างแน่นต่างเหนียวยันกันอยู่อย่างนั้น เลยเข้ากันไม่ได้นะ ถ้าความกว้างขวางนี้ออกไปไหน มีความเมตตา คิดเห็นอกเห็นใจเขา เฉลี่ยกัน เข้ากันได้แล้วไปได้หมด จำอันนี้ให้ดี

คนเราไม่ได้ดีและเลิศด้วยความที่กำเนิดมาเป็นชาติมนุษย์เท่านั้นนะ อันนี้มันเกิดมา ด้วยบุญด้วยกรรม ใครตกแต่งไม่ได้ เกิดที่ไหนใครเป็นพ่อเป็นแม่มันก็รู้ เวลาเกิดขึ้นมาถึง มารู้อีกแล้ว แล้วก็อยู่กันไปตามบุญตามกรรม เป็นอย่างนั้น ไม่ว่าครอบครัวเขา ครอบครัวเรา ไม่ว่าเขาว่าเรา เป็นแบบเดียวกันนี้ ใครตกแต่งให้เกิดอย่างนี้ไม่ได้ ท่านจึงไม่ให้ดูถูก กัน สัพเพ สตฺตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น อย่าเบียดเบียน อย่าทำร้าย อย่าอิจฉาบังเบียดซึ่งกันและกัน ให้มีความเฉลี่ยเผื่อแผ่เมตตา ถึงกันและกันเสมอ ผู้มีธรรมในใจเป็นอย่างนี้แล้วเย็นไปหมดนะ

เรื่องธรรมพระพุทธเจ้าแล้ว รวมลงแล้วว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบเรียบร้อยแล้ว ไม่ว่าแง่ใดพิจารณาเต็มกำลังความสามารถ หาที่ต้องดีไม่ได้เลย ยอมรับ ๆ ตลอดไปเลย ไม่ว่าส่วนหยาบ ส่วนกลาง ส่วนละเอียดของธรรม ธรรมชั้นไหน ๆ สอนโลกชั้นไหน ๆ พอดี พอเหมาะเป็นขั้น ๆ ไป ความพอดีอยู่กับสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบ พอเหมาะพอดีกับ ฐานะของสัตว์ของบุคคล ของสถานที่ต่าง ๆ ชั้นภูมิ ตรัสไว้อย่างชอบธรรม ผู้ที่ยังอยู่ในโลก ไปไม่ได้ ก็สอนให้เป็นผู้รักศีลรักธรรม คำว่ารักธรรมนี้ ธรรมในใจ ทุกอย่างให้มีธรรม รัก ศีลรักธรรม เข้มงวดกวัดขั้นในตัวเองเสมอ เป็นผู้รักศีลรักธรรม ต่างคนต่างรักศีลรักธรรม ก็ต่างคนต่างสวยงามชุ่มเย็น ไปไหนประสานกันได้ที่ทันที ๆ

คนเราดีด้วยบุญด้วยกรรม จากนั้นมาประดับที่หลังนี้ก็คือ ดีด้วยศีลด้วยธรรม ที่แรกเราเกิดมาด้วยบุญด้วยกรรม เป็นมนุษย์ก็เรียกว่าดีด้วยบุญด้วยกรรมของเราที่สร้างมา ยังไงก็เกิดมาอย่างนั้นๆ ตกแต่งเอาไม่ได้ ทีนี้เราตกแต่งของเราด้วยศีลด้วยธรรม ก็กลายเป็นผู้ดีด้วยศีลด้วยธรรม จะเป็นชาติชั้นวรรณะสูงอะไร เอาธรรมเข้าเป็นเครื่องประดับแล้วเรียบไปหมด ถ้าความชั่วเข้าไปประดับแล้วเลวด้วยกันหมด ไม่ว่าชาติชั้นวรรณะใดเลวได้ด้วยกัน ดีได้ด้วยกัน นี่จะให้เอาธรรมเข้าไปจับซิ ถ้าไม่มีธรรมแล้วมันจะปั่นเกลียวกันตลอดเวลา ใครก็อยากดีอยากเด่นทั้ง ๆ ที่หาความดีไม่ได้แต่อยากดีอยากดีตัวเองไม่มีความดีก็เอาเขามาเป็นความดีของตัวเอง ก็ไปกระทบกระเทือนโลกละซี มันไม่ดีอย่างนั้น ดีต้องเป็นคนสร้างความดีขึ้นในตัวเองมันถึงจะดี ถ้าไม่สร้างไม่ตีนะ

นี่ดูซิพระท่านมาอยู่ในวัดนี้ นี่มีทุกภาคนะวัดนี้ มาประจำตั้งแต่เริ่มสร้างวัด พระมีทุกภาคเลย ทั่วประเทศไทยอยู่ที่นี่หมด เป็นประหนึ่งว่าลูกพ่อแม่เดียวกัน ไม่มีใครมาทะเลาะเบาะแว้งกันด้วยเยื่อหยิ่งจองหองต่าง ๆ ไม่มี เอาหลักธรรมหลักวินัยซึ่งเลิศเลอพอแล้วเข้ามาประดับตัวด้วยกัน ใครบกพร่องตรงไหน ๆ เตือนกันด้วยความหวังดี ผู้รับก็รับด้วยความตั้งใจ ด้วยความหวังดี เรียกว่า ยืนสมบัติให้กัน คนนั้นยืนสมบัติคือเตือนเขาว่าท่านบกพร่องอย่างนั้นนะ ยืนสมบัติให้ ทางนี้ก็รับเอาเลย รับคำพูด นั้นเรียกว่า ต่างฝ่ายต่างยิ้มแย้มแจ่มใสต่อกัน อยู่ด้วยกันได้ทั้งนั้น

เจ้าอาวาสนี่เหมือนเป็นพ่อเป็นแม่ในครอบครัว เจ้าอาวาสก็เป็นเจ้าอาวาสที่ดี เป็นผู้รักศีลรักธรรม ถือธรรมวินัยเป็นหลักเป็นเกณฑ์ บรรดาลูกวัดมาจากที่ต่าง ๆ เข้ามาก็มา ยึดเอาคติอันดีงามจากครูจากอาจารย์ เพราะตนเองไม่สามารถจะศึกษามาได้ก่อน และปฏิบัติได้ก็ต้องมาศึกษาจากครูจากอาจารย์แล้วไปปฏิบัติ ก็สวยงามไปเรื่อย ๆ พอพูดมาถึงขั้นนี้ก็ไม่พ้นที่จะพูดถึงเรื่องวงศ์สกุลของกรรมฐานสายพ่อแม่ครูจารย์มันนะ นี่ละอำนาจแห่งความดีของท่าน ท่านล่วงลับไปแล้วกิตติศัพท์กิตติคุณของท่านฟุ้งจรไปทั่วโลก ไม่ว่าทั่วเมืองไทยละทั่วโลกเลยคือหลวงปู่มั่น องค์ท่านเองท่านอยู่ในป่าในเขา เป็นคติอันดีเยี่ยมอีก พระสมัยนี้เรียกว่าไม่มี มีองค์เดียวเฉพาะหลวงปู่มั่น ตั้งแต่บวชมาเข้าป่าเลยศึกษาศรีธรรมฐานตลอดจนกระทั่งวันท่านนิพพาน เอ้า ว่านิพพานเลย พระพุทธเจ้าท่านนิพพานได้ท่านสิ้นกิเลส พระสาวกเรียกว่า นิพพานได้เพราะท่านสิ้นกิเลส

หลวงปู่มั่นก็เรียกว่า ท่านนิพพานได้เพราะท่านสิ้นกิเลสเช่นเดียวกัน จนกระทั่งถึงวันท่านนิพพาน ท่านอยู่ในป่าในเขาสงบบังเสียบ รักสงวนในศีลในธรรมเป็นชีวิตจิตใจเลย เทียว ปฏิบัติอย่างนั้น บรรดาพระเจ้าพระสงฆ์ก็บุกเข้าไปหาท่าน เดินชอกซอนเข้าไปอยู่ใน

ป่าในเขา ลึกขนาดไหนก็ไป ได้รับการศึกษาอบรมที่ดีที่เด็ดจากท่านออกมา ๆ ๆ จึงมีครูบาอาจารย์ขยายออกกว้างขวางจากหลวงปู่มั่นเพียงองค์เดียวเท่านั้นแหละ นี่เรียกว่าทั่วประเทศไทย วัดกรรมฐานสายหลวงปู่มั่นรู้สึกจะมีอยู่ทั่วไปเป็นกิ่ง ก้าน สาขาไป มีมาก ให้ประโยชน์แก่โลกทุกวันนี้ ออกมาจากหลวงปู่มั่นนะ ไม่ออกมาจากไหน เป็นอันดับหนึ่ง

ทั้งความเป็นอยู่อย่างนั้นก็ไม่มีการเหมือนท่าน เป็นอยู่ด้วยความสงบเสงี่ยม ความสงบสัจ ความไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวายกับอะไร มีตั้งแต่เรื่องธรรมครองใจ ๆ ตลอดไปเลย นี่ก็หายาก ตามที่เราผ่านมาเราไม่เคยเห็นที่จะเป็นเหมือนหลวงปู่มั่น เพราะเราก็เป็นนักล่าอาจารย์องค์หนึ่งเหมือนกัน เสาะแสวงหาครูอาจารย์ที่ดีนั้นแหละ พุดแบบโลกเขาเรียกว่า นักล่าอาจารย์ ไปทุกแห่งทุกหน จึงว่าบึ่งเข้าไปหาหลวงปู่มั่นยอมทันทีเลย ยอมจนกระทั่งวันตายจนกระทั่งบัดนี้ไม่มีพิน ยอมอย่างราบคือยอมหลวงปู่มั่น เพราะหาที่ต้องดีไม่ได้ นี่ละลูกศิษย์ของท่านเป็นวงกระจายออกไป พอเป็นเกาะเป็นดอนให้เกาะให้ยึดบ้าง

เราทั้งหลายก็ต่างคนต่างหวังความสุข ความเจริญ แล้วอย่าไปหวังความสุข ความเจริญจากสิ่งอื่นนอกจากทางเดินของธรรมพระพุทธเจ้า ให้เอาธรรมนี้เป็นเครื่องยึดเหนี่ยว เกาะไปตามอรรถตามธรรม ทุกข์จนหนโลกก็ เอ้า ทุกข์ไป พระพุทธเจ้าพาสัตว์โลกให้จมนเคยมีที่ไหน ธรรมพาสัตว์โลกให้จมนไม่เคยมี มีแต่กิเลสพาสัตว์โลกให้จมนเต็มโลกธาตุ ให้พากันคิดข้อนี้ให้ดีแล้วนำไปปฏิบัติตัวเอง ความอุตสาหะพยายาม ความบึกความบึนนั้น เป็นทางของผู้ที่จะหลุดพ้นจากทุกข์ ของผู้เห็นภัยของทุกข์ ค่อยบึกบึนไป ครูบาอาจารย์นับแต่พระพุทธเจ้าลงมา บึกบึนมาเป็นตัวอย่างอันดีงามแก่พวกเราอยู่แล้ว ควรจะยึดเป็นคติเครื่องเตือนใจด้วยดี

พระพุทธเจ้าก็สลบถึง ๓ หนฟังซิ เวลาจะเสด็จออกทรงผนวชเป็นยังไร เป็นขนาดพระเจ้าแผ่นดิน ไพร่ฟ้าประชาชีเต็มพระราชวัง นี่เฉพาะในพระราชวังเต็มไปหมด ถึงกาลเวลาที่จะเสด็จออกทรงผนวช ก็มีเทวดานั้นละมาแสดงให้ท่านทรงเป็นนิमितเครื่องพิจารณา เพื่อความหลุดพ้นจากทุกข์เป็นลำดับลำดับไป

เสด็จออกเยี่ยมพระนครที่แรกก็พบคนเกิด พบคนแก่ พบคนเจ็บคนทุกข์แล้วพบคนตาย พบสมณะ นี่ท่านก็นำมาคิดทุกวัน ๆ พอเจอเรื่องเดียวกลับมาได้ความแล้ว วันหลังไปอีกเจออีก ๆ รวมเข้าไปแล้วเป็นผลที่จะให้ท่านอยู่โลกนี้ไม่ได้แล้ว นั่น จึงเสด็จออกทรงผนวช ทรงผนวชก็พระเจ้าแผ่นดินทรงผนวช ก็เหมือนเทวดาที่ตกจากสวรรค์ลงแดนนรกนั่นเอง จะมีความสะดวกสบายที่ไหน ไปบิณฑบาตที่ไหนก็จะเสวยไม่ได้ ๆ พระองค์ก็

เอาธรรมดีเข้าไป ๆ เขากินได้เราทำไมกินไม่ได้ เขาก็คนเราก็คคน ทำไมเขากินได้เรากินไม่ได้ เราต่างจากเขาอะไร ทุกสิ่งทุกอย่างภายในร่างกายของเขากับของเราต่างกันยังไง มันก็เหมือนกัน แต่ทำไมอาหารเหล่านี้ก็เหมือนกัน เป็นอาหารที่มนุษย์กินได้ เราก็คเป็นมนุษย์ ทำไมกินไม่ได้ นั่น พัดกันลงไปนั่นพระองค์ก็เสวยได้สบาย ๆ

ไปหาขทานแล้วแต่จะได้ยังไงมา นี่ละที่ว่าเทวดาตกจากสวรรค์ลงมาแดนนรก คือ พระสิทธัตถราชกุมารเราเสด็จออกจากหอบปราสาท เหมือนกับเสด็จออกจากสวรรค์ตกลงแดนนรกคือไปที่สมบุทสมบัน ได้รับความทุกข์ความลำบากด้วยการอยู่การกินทุกอย่าง พระองค์ไม่ถือเป็นอารมณ์ มุ่งแต่ธรรมเป็นอารมณ์ จนกระทั่งถึงชั้นสลับ ทุกข์ใหม่ พิภพมาซิ มาถึงชั้นสลับนี้ก็พอแล้ว พอเป็นคติได้ดี เราไม่ได้ถึงชั้นสลับก็ตาม ก็ควรปฏิบัติตนให้เป็นลูกศิษย์ที่มีครูสอน เดินตามร่องรอยครูบ้างดี

นี่ละท่านผู้ที่จะดี ท่านฝึกท่านทรมานท่านเป็นทุกข์ก่อน ท่านจึงเรียกว่า ทุกขสุสานนุตร สุขี ทุกข์เป็นเครื่องหนุนให้เกิดความสุข ทุกข์เพราะปฏิบัติความดีนี้เป็นเครื่องหนุนให้เกิดความสุข สุขสุสานนุตร ทุกข์ คนเอาแบบสุขเอาเผากินอะไรก็สุขก่อนทรมาน สุขก่อนทรมาน เอาความสุขสด ๆ ร้อน ๆ นี้แล้วก็ทุกข์เมื่อภายหลัง นี่ท่านว่า สุขสุสานนุตร ทุกข์ ทุกข์มาเกิดลำดับจากสุขก่อนทรมานนั้นแหละ อย่าไปสงวน สะแสแสหวามันให้อุตส่าห์พยายามบึกบึน นี่ครูของเราศาสดาของเราท่านปฏิบัติมาอย่างนั้น รู้อย่างนั้นแล้ว ได้ผลอย่างนั้น แล้วก็มาสอนพวกเราให้ฝึกฝนทรมานตน อย่านอนเป็นขอนซุงอยู่เฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร

จากนั้นบรรดาสาวกที่ได้ยินได้ฟังซึ่งเป็นกษัตริย์มีจำนวนไม่น้อย เวลาออกมาบวชแล้วกษัตริย์ปิดอกหมดไม่มีเหลือ เหลือแต่คนขอทานอย่างเดียวแบบพระพุทธเจ้า ก็มาเป็นสรณะของพวกเรา นี่ล้วนแล้วตั้งแต่ท่านฝึกทรมานท่านนะ ท่านไม่ได้อยู่ ๆ กิน ๆ สบาย ๆ ไปวันหนึ่ง ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไรอย่างนั้น เพลินไปวันหนึ่ง ๆ ไม่ได้คิด เหมือนอย่างสัตว์ที่เขาขังไว้ในกรง เขารอที่จะฆ่าอยู่นั้น ทางนี้ยังเพลินกันอยู่ในกรงใช้ไม่ได้ พวกเราอยู่ในกรงแห่งวัฏจักรแห่งกองทุกข์ทั้งหลาย ดันร่นกระวนกระวายไปตามกงจักรนั้นเสีย เพลินไปตามกงจักรไม่รู้เนื้อรู้ตัว ถึงวันก็ตายไป ๆ แล้วก็จมลงนรก ๆ เหมือนเขาเอาสัตว์ไปฆ่า ไม่เกิดประโยชน์อะไร ให้พากันฝึกฝนอบรมเสีย ไม่เช่นนั้นจะไม่ดีนะ

ศาสนาเวลานี้ ชาตินไทยของเราก็คแทบจะไม่มีเหลือ ไปที่ไหนก็เห็นแต่ร่องรอยของศาสนา เห็นแต่วัดวาอารามที่ใดเห็นแต่พระเณรเป็นรูปเป็นร่างของพระของเณรไปเสีย วัดก็ไม่ใช่วัดจริงเป็นวัดกาฝากไปเสีย เป็นวัดปลอม ๆ ไปเสีย มีแต่รูปร่างของวัด ผู้ไปครอง

วัดก็มีแต่พระแต่เณรที่กาฝาก กัดดับกัดปอดศาสนาแหลกไปทุกวัน ๆ ไม่มีพระที่ตีเทิดทูน ศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองเลย ครั้นมองไปทางประชาชนก็มีแต่เปรตแต่ผีแต่ยักษ์แต่มารกัด ฉีกกันทั่วโลกดินแดน มีแต่ความทุกข์เป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้ทั่วโลกดินแดน แล้วหา ทางออก ออกที่ไหนมันก็ไม่ มี ดินก็ดินเข้าทั้งนั้นไม่ใช่ดินออก ถ้าไม่ใช่ธรรม ธรรมดีนเพื่อ ออก ให้เราจับเอาจุดของธรรม ทุกข์ ๆ เหมือนกันหมด ทั้งเขาก็ทุกข์ทั้งเราก็ทุกข์ ทุกข์ไม่ หาทางออกก็มี หาทางเข้าไปตลอดก็มี ทุกข์เพื่อหาทางออกก็มี จนออกได้ก็มี ให้เรามาคิด ในตัวของเรานะ ไม่อย่างนั้นจะจมไปเฉย ๆ

หลวงตาพูดจริง ๆ สงสารพี่น้องทั้งหลายสงสารมากจริง ๆ นะ ไม่ใช่ธรรมดา ไรที่จะมาสงสารตนเองเราบอกตรง ๆ เลย บอกเราไม่มี ไม่มีคำว่าเกิด ว่าตาย กาลนั้น กาลนี้ นรกสวรรค์ นิพพาน เราไม่มีเลยในหัวใจเรา ครองไว้ซึ่งธรรมที่พออย่างเลิศเลอ ล้วน ๆ แล้ว จึงไม่มีอะไรที่จะต้องติ นี้ปฏิบัติถึงขั้นหาที่ต้อมติไม่ได้แล้ว ก็ต้อมติไม่ได้เลย จะต้อมติอะไร พอก็ว่าเลิศเลอเสีย ๆ อย่างนี้ นั่นละธรรมแท้เป็นอย่างนั้น ขอให้พากันตั้งใจ ประพฤติปฏิบัติ วันนี้ก็พูดธรรมะเพียงเท่านี้แหละ

บรรดาลูกหลานก็ดี ที่มาเมื่อเช้าเห็นมีมากมีมาย ให้เอาลัทธิประเพณีของปู่ ย่า ตา ยาย เราไปประพฤติปฏิบัติบ้าง อย่าเอาลัทธิของเปรตของผีของนรกอเวจี ของหมาเดือน ๙ มาใช้ เข้าใจไหมหมาเดือน ๙ ถึงฤดูเดือน ๙ เดือน ๑๒ มันเห่าหอนอีกทีก็ เพราะระคาเกม กิเลสมันคึกคะนองตัวผู้ตัวเมียพันกันไปเลย ไม่รู้บาปบุญ ไม่รู้ดีชั่ว ไม่รู้ผิดรู้ถูก พวกเรา เรียนแต่วิชาหมาเดือน ๙ นะเดี๋ยวนี้ ไม่ได้เรียนวิชาธรรม วิชาหมาเดือน ๙ นี้เต็มบ้านเต็ม เมือง เพราะฉะนั้นโลกมันถึงเห่าหอนกันด้วยความทุกข์ความทรมานบ่นเพ้อกันละซี เข้าใจ ไหม มันไม่ได้มีความสงบเย็นใจ เพราะมันแต่เดือน ๙ เต็มไปหมด เราก็ดูเดือน ๙ เขาก็ เดือน ๙ ไปที่ไหนมีแต่โลกเดือน ๙ เดือน ๑๒ โลกหมาเดือน ๙ หมาคึกหมาคะนอง คนคึก คนคะนองเข้าใจไหม

เมื่อคนคึกคนคะนองแล้วก็เหมือนหมาเดือน ๙ ไม่เหมือนหมาก็เพราะไม่มี หาง ถ้าเอาหางมาใส่ปับเป็นหมาร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ใครอยากเป็นหมา ถ้าไม่อยากเป็น หมาให้ปลดเปลื้องออก สิ่งใดเป็นเครื่องแต่งตัวกิริยาเหมือนหมาอย่าเอามาใช้ในเมือง มนุษย์ ปู่ ย่า ตา ยาย จะนอนไม่หลับนะ ตายแล้วเป็นห้วงเป็นโย ลูกเป็นเปรตเป็นผีเป็น หมาเดือน ๙ ไม่รู้จักความพอดีบพอดี ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมตลอดไป ไม่ดีเลยนะ ให้ลูกหลาน ยึดไปปฏิบัติ

การแต่งเนื้อแต่งตัวให้พอเหมาะพอดีพองาม ตามประเพณีของเมืองไทยเรา นี่พอเรานะนี่แม่เรา เราเป็นลูกของท่าน แนะ ที่ไหน ๆ ก็มียังนั้นประเพณีอันเดียวกัน ปฏิบัติให้สวยงามก็งามไปหมด นี่อะไรมาคว้ามบ ๆ ไม่มีหลักมีเกณฑ์ไม่ได้ เสีย เมืองไทยเราเป็นเมืองทั้งเมือง เป็นประเทศทั้งประเทศ ชื่อเสียงก็ได้ยินมาเหมือนประเทศทั้งหลาย มาเป็นประจำ การประพุดติเนื้อประพุดติตัวควรจะมีหลักมีเกณฑ์ให้นำดูน่าชม มีแต่แต่งมาอวดกันด้วยอำนาจของกิเลสตัณหา อวดอำนาจแห่งหมาเดือน ๙ มาอวดกันก็มีแต่หมาเดือน ๙ อวดกัน ศีลธรรมอวดกันเพื่องามตางามใจชื่นใจไม่มี

มาเห็นกันนี้ จิตใจมันติดมันดินเห็นกิเลสตัณหาเป็นกิเลสตัณหา ราคะตัณหา กามตัณหาเกิดขึ้น เพราะการเห็นการได้เกี่ยวข้องกัน เลยกกลายเป็นหมาเดือน ๙ กิเลส ราคะตัณหากำเรบเมื่อเห็นสิ่งที่ยั่วชวนกันแล้ว ราคะตัณหากำเรบกลายเป็นหมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ ไปเลย ควรที่จะได้รับความชุ่มเย็นเป็นสุขเพราะการมาพบมาเห็นกัน ด้วยการแต่งเนื้อแต่งตัวสวยงาม พอดีกับประเพณีของเราอย่างนั้นมันไม่เห็น มันก็เห็นตั้งแต่การแต่งเนื้อแต่งตัวแบบหมาเดือน ๙ กลายเป็นหมาเดือน ๙ กันทั้งประเทศใช้ไม่ได้นะ ให้ทุกคนยึดเอา

เราเป็นผู้รับมรดกต้นทุนของปู่ ย่า ตา ยาย ท่านพาดำเนินยังงี้ เฉพาะอย่างการแต่งเนื้อแต่งตัวท่านแต่งมายังงี้ เวลานี้เราแต่งกันยังงี้ดูบ้างซิ เรามีหุมีตาเอามาใช้ประโยชน์ อย่าเอามาใช้เป็นโทษสังหารตนเอง ไม่เกิดประโยชน์อะไรนอกจากโทษไม่มี สิ้นสุด ยึดกันเรื่องเหลว ๆ ไหล ๆ เป็นไฟเผาตัวตลอดไป ให้จำเอานะลูกหลานนะ เอาละพอ

เนื่องจากวันงาน ๓๐ พฤษภาคม คณะลูกศิษย์ร่วมกับลูกศิษย์สวนแสงธรรม นำสิ่งของที่ยังเหลืออยู่มาถวายหลวงตา เพิ่มขึ้นอีกมีดังนี้ ข้าวหอมมะลิ ๒๓๐ ฤๅ ๓๐ กิโล น้ำตาลทราย ๓๐ ฤๅ ๕๐ กิโล พร้อมกับ ทองคำอีก ๑ กิโล ไหนทองคำ ไร่ ๆ พอใจ เอ้า ยกขึ้น ๆ เอ้า อนุโมทนา นี่คณะลูกศิษย์สวนแสงธรรม มาเข้าวันนี้ใช้ไหม (ครับมาเมื่อเช้านี้) เออ ดีแล้ว นี่ได้ ๑ กิโลแล้ว เรามองไปนี่เราไม่อยากจะอ่าน มองทองคำได้ ๑ บาท ๕๑ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒๙๑ ดอลลาร์ เลยเราไม่อยากจะอ่าน พอเห็นนี้ปั๊บ ได้ทองคำ ๑ กิโล กับ ๑ บาท ๕๑ สตางค์ทันทีเลย

โยม เพิ่มอีก ๑ บาท ๑ ดอลลาร์ แล้วก็ ๒๐ บาท เจ้าคะ

หลวงตา เออ พอใจ ๆ ตะเกียกตะกายนะ เอาให้หนักนะพวกเรคราวนี้ อย่าให้เสียชื่อของชาติไทยเรา เอาให้เต็มเหนี่ยวเลย เอาละที่นี้ให้พร

โยม หลวงพ่อเจ้าชา ลูกศิษย์ทางภาคใต้ส่งปัจจัยมาร่วมบุญวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒,๓๒๐ ค่ะ แต่ว่าเรื่อลำนี้นี้มีทั้งหมด ๔,๐๐๐ ที่เหลือเป็นของคุณพ่อคุณแม่หนูเจ้าค่ะ หลวงตา เออ พอใจ ๆ เอ้า รับไว้เลยเรา

ชมการถ่ายทอดสด ธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th